

Ítéltő tábla: Jogerősen tényleges életfogytiglant szabott ki a szentkirályszabadjai hóhérnak

Soha nem szabadulhat a hurkos gyilkos

Folytatás az 1. oldalról.

Az első áldozat

Az első gyilkosság előtt már tizenegy büntetőperen túl volt *Ember Zoltán*, a számos bűncselekmény közül kettőt érdemes kiemelni: az egyiknél a szülői házat kis híján szétverte, a másíknál életársára rontott késsel. Tizenöt évet ugrunk vissza az időben: a férfi a börtönből szabadulva, mindjárt az első napon elhatározta, megöli és kifosztja annak a háznak a tulajdonosát, ahol családjával ő is felhőtt (ők voltak az albérlők). Ez a gyilkosság az egyetlen, ahol legalább emberi motívumot lehet felfedezni a cselekedetében: áldozatára a gyermek- és fiatalkori sérelmek miatt haragudott, a hirrelen haragú *Ember Zoltán* gyűlölte az idős embert. Egy harminc centiméteres villáskulccsal szó szerint szétverte áldozata fejét.

A bátyját megfojtotta

Nyolc évvel később – 1999-ben – ölt másodszor: a saját bátyját gyilkolta meg szintén egyetlen módon. Italozás közben összeveszték, mire ő a testvére torkának esett. Addig szorította a nyakát, míg meg nem fulladt. Ezután összekötözte a testvérét és egy talicskán a falu szélére vitte, majd elásta. Amikor erről vallott, annyit mondott: azért tett így, hogy ha esetleg mégsem végzett

sék. Nem tudta senki, hogy ő valójában a bátyja, István; mindez csak akkor derült ki, amikor az újabb három gyilkosság után a vádlott lebukott, s bevallott mindent – az első két tettét is.

Nem ártottak neki

A hurkos módszert a következő három áldozatánál alkalmazta. Minden évben, 2002-ben, 2003-ban és 2004-ben is gyilkolt, mindegyik alkalommal idős embert ölt. Szentkirályszabadján

senki nem mert nyugodtan aludni, és okkal rettegtek az emberek. Minden áldozatát, a két idős aszsonyvt és a férfit is ismerte, soha egyikük sem bántotta, ő mégis iszonyatos kínok között ölte meg őket. Egyiküknél nem talált pénzt, s a másikuknak is mindössze 65 ezer forintért kellett meghalnia. Itt kell megjegyezni: a szörnyűségek egyikét sem bánta meg, csak azt, hogy ez utóbbi helyen nem vette észre a házban maradt 122 ezer forintot. Egy DNS-vizsgálat buktatta le 2004 márciusában – amit a faluban kitalálással majd mindenkin elvették –, de akkor már végzett a harmadik (összességében az ötödik) áldozatával is.

Cinikusan asszisztált

Az első fokon eljáró Veszprém Megyei Bíróság tényleges életfogytiglani fegyházbüntetésre ítélte *Ember Zoltán*, ez ellen

enyhítésért a vádlott és az ügyvédje is fellebbezett. Így került az ügy a Győri Ítéltő táblára. A fellebbviteli főügyész az ítélet helybenhagyását kérte. A vádlott cinikusan és többször vigyorogva asszisztálta végig a tárgyalást. Arra a kérdésre, hogy mégis min mosolyog, azt felelte, nem tudja, de mostanában gyakran teszi. Hasonlóképp nem érdekelte az sem, mi lesz vele: azt mondta, a tárgyalásra azért jött csak el, hogy „kicsit sétáljon”.

A bírónak válaszulva *Ember Zoltán* azt is kijelentette: a körülményekhez képest jól érzi magát a börtönben. Arra a kérdésre, hogy tud-e aludni, kurta, de egyértelmű válasza volt: „Mint a bunda.”

Tettére magyarázatot nem tudott, de nem is akart adni. Az első pillanatról azt mutatta, neki mindegy, milyen döntés születik a tárgyalóteremben. Kirendelt ügyvédje ugyan enyhítő körülményként kérte volna számításba venni a vádlott korábbi feltartó valloását, személyiségzavarát és azt a tényt, hogy egy gyermek el-tartását kellene támogatnia a férfinak, de ezek egyikét sem vehetett nyomós okként számításba *dr. Laczó Gáborné* tanácsa. Az ügyész eszelen, megmagyarázhatatlan bűncselekmény-sorozat-

nak nevezte *Ember Zoltán* átokfutását, amelyhez hasonlólt „shakespeare-i drámákban” látni, majd kijelentette: ha létezne háálbüntetés, a férfit minden bizonnyal az várna. Így a leg súlyosabb kiszabható büntetés, a tényleges életfogytiglani fegyház marad.

Nem „tök mindegy”

Az ítélet tehát: *Ember Zoltán* élve nem hagyhatja el a börtönt. A bíró indoklásában elmondta, minden minősítés megáll: különös kegyetlenséggel, előre megfontoltan, nyereségvágyból követte el a gyilkosságokat a férfi. „Nem tudom, megátázza-e, hogy ilyen üres legbelül – mondta *dr. Laczó Gáborné* a gyilkosról. – Ha csak felvert póz, az is rossz, de ha mindez valódi, még nagyobb szörnyűség lakozik benne, mint gondoltuk. Mi csak akkor lehetünk nyugodtak, ha ő börtönben van.”

Ember Zoltán utolsó emlékezetes alakítása (úgy tűnt, ő ezt így éli meg) az volt, amikor sorsát ekképp ítélte meg: „tök mindegy, hogy alakul”. Szentkirályszabadjának egyáltalán nem mindegy. És a társadalomnak sem.

Sudár Ágnes

FOTO: H.B.E.

AKITŐL RÉTTEGTEK: *Ember Zoltán* kegyetlensége ma is téma.

volna „rendes munkát”, akkor se tudjon menekülni a bátyja. *Ember Zoltán* végigasszisztálta azt is, hogy testvéreinek holttestét, amire hónapokkal később egy hajléktalan talált rá, névtelen sírba temes-